

I den nye lov bestemmes som en almindelig regel, at staten afholder udgiften til påbudt vaccination inden for områder, hvor det skønnes, at fare for smitte er til stede, samt forinden kreaturers indsætning på fælles græsgange eller større græsningsarealer, der ved hegn eller på anden måde er delt i lodder eller fenner, tilhørende forskellige ejere eller lejere.

Hertil føjedes under sagens behandling i folketinget en bestemmelse om, at der ydes en creaturejer refusion for afholdte vaccinationsudgifter, når han fritages for påbud om vaccination som følge af, at hans klovbærende dyr forinden er behørigt vaccineret.

Som begrundelse for lovforslagets bestemmelser anførte *landbrugsministeren* ved fremsættelsen:

„Der er nu gået godt 7 år, siden lov nr. 425 af 17. december 1952 om vaccination mod mund- og klovsyge blev vedtaget — den første lov, der indeholdt bemyndigelse til at påbyde vaccination af kvægbesætninger mod denne sygdom.

Efter alt, hvad der foreligger, har loven stort set gjort god fyldest, og lovforslaget her er da også på mange punkter identisk med den nugældende lov.

På ét punkt har der dog hidtil været en så væsentlig mangel i loven, at mulighederne for på tilfredsstillende måde at kunne imødegå enhver epizootifare ikke har været til stede. Der tænkes på *betalingen for vaccinationerne*.

Som det fremgår af den gældende lov, bemyndiger denne i første linje ministeren til at påbyde vaccination af besætninger på ejendomme beliggende i et iagttagelsesdistrikt (d. v. s. af alle besætninger inden for 2 km fra en smittet ejendom) samt af alle besætninger, der leverer mælk til et mejeri, som modtager mælk fra besætninger i et iagttagelsesdistrikt. Endvidere kan der påbydes vaccination af besætninger i mejerikredse, såfremt det pågældende mejeri har vedtaget at lade foretage kollektiv vaccination. Videre kan der med tilslutning fra folketingets finansudvalg i en situation, hvor en mund- og klovsygeepizooti truer med at brede sig hertil fra udlandet, påbydes vaccinationer i områder, hvor det skønnes, at faren for smitte er til stede. Endelig kan der påbydes vaccination mod mund- og klovsyge af kreaturer, forinden de indsættes på fælles græsgang.

I tilfælde af at en mund- og klovsygeepizooti truer fra udlandet, er det fastsat, at staten skal afholde alle de med vaccinationerne forbundne udgifter, medens udgifterne til andre vaccinationer er det offentlige uvedkommende.

Gennem årene har betalingen været et stående problem, idet